

Ilus algus ja kurb lõpp

On koeri (nagu inimesigi) kes sünnivad siia ilma mitte kõige parema saatusega ja hakkavad kohe algul käest kätte käima, hoolivat omanikku leidmata.

Üks 2,5 a. koera lugu:

sünd 31.01. 2010 a. Ema C.I.B. tiitliga, isa kuulsast inglismaa kennelist! Kenneli vanus juba üle 90 aasta. Väike Pat oli esimene 3-est vennast kes välja valiti. Peres oli väike laps. Hoiatasin isase foksterjeri eest, et kutsikaga on vaja tegeleda nagu lapsega. Perekonna kutsika soov oli suur ja niisiis saigi väike Pat oma esimese uue kodu 2 kuuselt. Aastal 2011 sündis perre teine laps ja oligi koera isu otsas. Selle aasta veebruaris tuli esimene tel.kõne et aidake koerale uus kodu leida. Koer oli siis kahe aastane. Püüdsin meeled lahti hoida ja head uut omanikku leida. Leidsin juulikuus, üksildane jahimees. Endine omanik oli õnnelik, et koer saab metsa ja tegevust. 20 juulil oli see õnnelik-õnnetu päev. (Paberite järgi loobus pere koerast kasvataja kasuks). Esialgu rahul kõik osapooled. Juba paari päeva pärast tuli uue omaniku kaebus, et koer hammustas teda ja tõstab toas jalga. Muretsisin hea treeneri telefoninumbri läbirääkimisteks koolituse suhtes. Koolitusel ju õpetatakse mõlemat – omanikku ja koera. Paraku omanik loobus, sest kuulis et seda tuleb raha eest teha (2,5 a. koera sai ilma rahata). Ühe korra käis minu pealekäimisel ka proff. trimmija juures, et koerale sügiseks uus tihe karv kasvaks. Jällegi mees ehmus, et ka selle eest tuleb maksta. Järeldatavalt ei tulnud. Ühingu näitusele 09. septembril ei reganud, sest jälle tuli raha maksta. Edasine loo areng kulges selliselt, et 23 sept. Tallinna varjupaika toodi vigastatud fok. 26. okt avastas internetist varjupaiga kodulehelt oma kasvandiku. Selgus et koer oli 07. okt antud liikumispuude ja steriliseerituna III-dale omanikule. Kui ma siis kohe küsisin telefonitsi Urmas Alterilt et miks ta ei teatanud mulle koeraga juhtunud õnnestusest (dokumendid on senini minu käes) vastas mees mulle järgmist: „aga mulle pole vaja vigast koera ja miks peaksin teda ravima. Ja kes sa sihukene üldse mulle oled et kamandad mind“!? Selle asemel käitus ta eriti küüniliselt: teatas varjupaigale kui juhuslik mööduja, et leidis Virmalise tänavalt vigastatud koera! Olen foksterjeritega tegelenud 28 aastat aga selline küünilisus on esmakordne. Miks ma lootusetult hilja avastas kuulutuse kuigi minu kõrvu oli juba varem jõudnud kuuldused, et kusagil varjupaigas on leitud fok. Aga räägiti et see on 7-me aastane fok. See vanus uinutas minu tähelepanu. Kuidas küll loomaarst varjupaigas ei oska korraliku käärhambumise järgi diagnoosida koera vanust?! Ja miks oli koera saatuse selline et veel terve täisväärtusliku koera äraandmise kuulutus seisis suve läbi Eesti foksterjerite töühingu kodulehel nelja pildiga koerast! Tegelikult me ei tea ju kas koer sai löögi autolt või hoopis peremehelt. Igall juhul kummardan viimasele omanikule austuse märgiks (loodan et tõesti viimasele).

Marju kennel KONKURENDI

4032 - Tallinn

Vanus: 7 aastat

[tagasi](#)

Sugu: ♂

Suurus: väike

Leitud: 23.09.2012

Leidmise koht: Virmalise

Kuhu läks: uues kodus, 07.10.2012

Kastreeritud: jah

Lisainfo:

Kiip on, andmed puuduvad registris.

[f](#) [t](#) [v](#) [p](#) [+](#) [0](#)

